

Kányádi Sándor

Mikor Janus elhagyta Páduát (1972)

Mikor Janus elhagyta Páduát, s az elkisérő jóbarátok is, akiknek útközben még egy-egy epigrammát rögtönzött búcsúzóul, mikor a jóbarátok is nagy ölelkezések s egy-két kulacs Valpolicello után könnyes szemmel visszafordultak, mikor már porfelhő fődte el őket s a város fölött szelíden kéklő hegyeket is, kengyelben állva sokáig s hosszan nézett még vissza Janus, áldást osztón emelte a még mindig kulacsot tartó kezét és in nomine Domini megáldotta ifjúsága városát. Fölhajtotta a maradék bort. - Indulunk! - mondta most már magyarul. Kilépett a kengyelből s a kantárszárat egy apród kápájához akasztva beszállt a kocsiba. Behúzta a függönyt - és sírt. Rázta a zokogás, mint egy gyermeket. Már a tenger is érződött a délutánban, mikor a meglibbenő függöny résén egy katicabogár, a gyermekkor apróka hírnöke, röppent könnyektől maszatos kezefejére. Melegség bizsergett végig Januson. Hallotta, hogy a lovasok énekelnek, s a bakon dúdolgató kocsis köpenyegének két, vállból aláfutó, hátvarrása hirtelen a Dunára s a Tiszára emlékeztette, és a bal derékban az a gyűrődés, mintha a szelíd ringású Dráva lett volna. Ktartotta kezét - Katalinka, szállj el, jönnek a törökök... - s a megbízgatott bogár elrepült. - Mestrében meg sem állunk - szólt elé a kocsisnak. - Megyünk, amíg csak bírják a lovak.

Janus Pannonius

PANNÓNIA DICSÉRETE

Eddig Itália földjén termettek csak a könyvek,
S most Pannónia is ontja a szép dalokat.
Sokra becsülnek már, a hazám is büszke lehet rám,
Szellemem egyre dicsőbb, s általa híres e föld!

Laus Pannoniae

Quod legerent omnes, quondam dabat Itala tellus,
Nunc e Pannonia carmina missa legit.
Magna quidem nobis haec gloria; sed tibi maior,
Nobilis ingenio, patria facta, meo!